

MAMMAS VÄLDIGT FULA, VACKRA HÄNDER

Kornelius tittade på mammas händer. Så otroligt fula! Konstiga ärr sträckte sig från fingerspetsarna och upp på hennes armar. Ibland när mamma vred händerna mot varandra så blev de alldeles vita och konstiga. Kornelius skämdes ofta när de var bland folk. Varför hade hon så fula händer? Han hade aldrig vågat fråga för han var ju rädd att mamma skulle bli ledsen.

Mamma och Kornelius hade nyss flyttat. Det var bara han och mamma för pappa dog i en brandolycka när Kornelius var liten. Nu var det påsk och Kornelius hade kommit till den nya kyrkan för att vara med på gudstjänst. Innan gudstjänsten skulle börja, kom Elias i hans klass till honom med ett retligt leende på läpparna.

– Din mamma har fula händer, din mamma har fula händer.

Han sa det så att bara Kornelius kunde höra, men Kornelius blev röd i ansiktet och skämdes så! Elias sprang vidare och Kornelius gick sakta in i gudstjänstlokalen.

Under gudstjänsten sa mötesledaren att mamma och han skulle få komma fram och presentera sig. Mamma berättade vad de heter, var de kom ifrån och att det var bara hon och Kornelius i familjen. I samma veva började hon prata om sina händer! Till en början tyckte Kornelius det var riktigt pinsamt. Varför skulle hon prata om sina händer?! Men sen, när han fick höra mammas berättelse, skämdes han på ett helt annat sätt...

– Ni kanske har sett att mina händer är lite konstiga, sa mamma. Ni förstår, när Kornelius var liten så började vårt hus att brinna. Min man försökte släcka branden, men tyvärr så dog han när taket rasade ner i rummet där han var. Allt hände så fort och min enda tanke var att rädda Kornelius.

Mamma lade armen runt Kornelius och tittade ner på honom innan hon fortsatte:

– Han var inte mer än ca 2 år gammal och hade sin säng i rummet bredvid vårt. Jag kunde inte se något för all rök, så jag följde ljudet av hans hysteriska gråt. När jag kom till sängen grep jag tag i honom och sprang ut ur huset. När vi kom ut ur byggnaden, kom ambulanspersonal och tog emot oss. Kornelius hade andats in en del rök, men var annars oskadd. Mina händer och armar var dock väldigt skadade. Sedan dess har mina händer varit en ständig påminnelse om den fruktansvärda dagen då jag förlorade min man, men också en påminnelse om att jag räddade min son.

Mamma tittade ner på Kornelius igen med ett leende på läpparna och tårar i ögonen. Kornelius hörde inte mer av det mamma sa. Han bara stod där och tittade ut på församlingen medan huvudet snurrade.

Efter ett tag fick de gå och sätta sig och så fort Kornelius hade satt sig, kom tårarna. Han tittade på mammas händer, tog den ena i sin och viskade:

– Mamma, du har världens vackraste händer!

Jesus dog på korset för din och min skull. När Jesus hade uppstått ifrån de döda, fick lärjungarna se hans händer. Jesu händer bar märken av spikarna som genomborrade hans händer för min och din skull. När Jesus ser sina sårmärkta händer, så ser han dig och mig! Och när vi ser Jesu sårmärkta händer, ser vi de vackraste händer - händerna som räddade oss till ett evigt liv.

KAISA RUTH FURBERG

Illustration: Maj-Oline Furberg

*"Jag har skrivit dig
på mina händer.*

*Dina murar
står ständigt inför mig."*

Jesaja 49:6

